

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εικόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Πάντες ἡγέρθησαν καὶ ἴσταντο ἀκί-
νητοι καὶ τρέμοντες, διότι ἡ ἐμφάνισις
τοῦ οἰκοδεσπότητος ἐδείκνυσε τὸ φρικαλέον
τῆς καταστάσεως. Πρῶτος ὁ 'Ροβέρτος
συνελθὼν εἶπε, προλαμβάνων τὸν γέροντα:

— Μὰ, πατέρα, σήμερον ἐβιάσθητε πολὺ,
δὲν ἦτο ἀκόμῃ ὥρα. Ἀλλὰ καλλίτερα, κα-
θὼς εἴμεθα ἐδῶ ὅλοι θὰ καταβῶμεν μαζί.
Ἡ καλὴ μου ἀδελφὴ θὰ μου κάμῃ τὴν
χάριν νὰ μου παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της
μόνον διὰ σήμερον, νὰ σὰς δώσω ἐγὼ τὸν
τόν βραχίονά μου.

Εἶχε δὲ ἡ φωνὴ τοῦ νέου λυπηρόν τι
τοσοῦτον ὅξυ, ὥστε ἡ Ἀντωνία ἐδάκρυσε
διανοομένη ὅτι ὁ ἀδελφός της ἔμελλε
ὑστάτην ἤδη φορὰν νὰ περιπατήσῃ ἐν τῷ
κήπῳ καὶ τρόπον τινὰ νὰ τον ἀποχαιρε-
τίσῃ, ὑποστηρίζων τὸν γηραιὸν πατέρα
του, οὐδὲν ὑποπεύοντα περὶ τῆς δεινῆς
τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ἰνα δὲ μὴ
ἀποκαλυφθῇ ἡ συγκίνησίς του ἐὰν ὠμίλει,
συνῆνεσεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀδελφοῦ
κατανεύσασα ἀπλῶς.

Ὁ γηραιὸς πατὴρ στηριζόμενος ἐπὶ
τοῦ βραχίονος τοῦ 'Ροβέρτου, κατήρχετο
τὰς βαθμίδας τῆς μαρμαρίνης κλίμακος
βραδέως, ὁμιλῶν κατὰ τὸ σῶνθες περὶ
τῶν χημικῶν ἐργασιῶν εἰς ἃς εἶχεν ἀσχολ-
ηθῇ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Ἡ θεία Ἰσabelle ἐβρυχήθη καὶ φράτ-
τουσα βιαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν
χειρῶν της ἀνεφώνησεν:

— Ἀντωνία μου, δὲν θὰ εἰμφορέσω
νὰ ζήσω ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστύχημα.
Ἄχ! 'Ροβέρτε μου, παιδάκι μου! δὲν

τὴν θέλω τὴν ζωὴν μου! Νὰ τον συλλά-
βουν ὡς κακούργον καὶ νὰ τον φυλακί-
σουν! 'Ροβέρτε μου!

Μάτην ἡ Ἀντωνία προσεπάθει γονυ-
κλινῆς νὰ τὴν παραμυθήσῃ! καὶ αὐτὴ
οὐχ ἤττον χρίζουσα παραμυθίας.

— Ὅχι! ἐκραύαζεν ἡ γηραιὰ κόρη, ὅχι!
ἂν μού τον πάρουν θὰ πάγω καὶ ἐγὼ
μαζί του, μαζί του 'ς τὴν φυλακὴν!

— Μὰ, θείτσα μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

— Ὅχι! Ἀντωνίτσα μου, ὅχι!...

— Θείτσα μου, μὰς περιμένουν εἰς
τὸν κῆπον, ἐλάτε! καὶ προσπαθήσατε
νὰ μὴ φανῇτε ὅτι ἐκλαύσατε...

— Ἡσύχασε, κόρη μου, εἶπεν ἡ γη-
ραιὰ συνερχομένη ἐκ τῆς ἐξάψεώς της.

Ἐν τῷ δὲ παρεσκευάζοντο νὰ κατα-
βῶσι τὴν μαρμαρίνην κλίμακα, ἀνοίγει ἡ
θύρα καὶ ἐπιφαίνεται ὁ γηραιὸς Βερνάρ-
δος ἔντρομος.

— Τί τρέχει, Βερνάρδε; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνία ἀγωνιῶσα.

— Ὁ ἀστυνόμος... δεσποινίς, περι-
μένει κάτω...

— Λοιπὸν ἡ τόσον ἐπίφοβος ὥρα, ἥτις
ὅμως ἤλπιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιστῇ, ἐ-
πέστη ἀνέκκλητος.

— Εἰπέ του ν' ἀναβῇ... Ὅχι, ὅχι, δι-
ότι εἰμφορεῖ νὰ τον ἰδοῦν ἀπὸ τὸν κῆπον.

— Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλ-
λήλας, μετὰ φόβου, καὶ βαδίζουσαι ὡς ἐν
ὄνειρῳ κατήλθον εἰς τὸν πρόδρομον καὶ
εἶδον τὸν εὐτραφεῖ ἀστυνόμον μελανεῖμονα
καὶ βηματίζοντα μετὰ νευρικῆς ταραχῆς.
Ἰδὼν αὐτὰς ἀπεκαλύφθη, καὶ μετὰ βαθυ-
τάτου σεβασμοῦ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
Ἀντωνίαν εἶπε:

— Δεσποινίς, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς
τὸν κύριον ἀδελφόν σας...

— Εἶνε κάτω εἰς τὸν κῆπον μαζί με
τὸν πατέρα, κύριε. Θέλετε νὰ τον φωνάξω;

— Θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων...

Σιωπὴ νεκρικὴ ἐγένετο. Ὁ ἀστυνόμος
πρὸ τῆς περικαλλεστάτης καὶ τοσοῦτον
τεταραγμένης νεάνιδος ἐδίσταξε ν' ἀνοίξῃ
τὸ στόμα. Καὶ αἱ δύο δὲ γυναῖκες εἶχον
ἐπὶ τῶν χειλέων ἐρώτησιν ἣν δὲν ἐτόλμων
νὰ ἐκστομήσωσιν. Τέλος ἡ θεία Ἰσabelle

1. Ἰδε εἰκόνα φύλλου 341.

μὴ ὑπομένουσα τὸ ἀβέβαιον τῆς κατα-
στάσεως, ἠρώτησε:

— Καὶ ἔρχεσθε, κύριε, νὰ μὰς τὸν πά-
ρετε;

— Κυρία... ἡ ὑπηρεσία μου ἐπιβάλλει
καθῆκον βαρὺ καὶ λυπηρόν...

Ἡ γηραιὰ κόρη κατέπιεν ἀγογγύστως
τὸ: Κυρία, ὅπερ ἐν οἷᾳ δήποτε ἄλλῃ πε-
ριστάσει κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελεν ἀ-
νεχθῇ.

— Ἀγαπητέ μου, κύριε ἀστυνόμω, εἶπε
τεταραγμένη. Εἰσθε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι,
υἱὸς τοῦ Ζουσελίνη, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε
ἐπιστάτης τοῦ πατρός μου. Ναι! Συν-
δεσμέθαι λοιπὸν με δεσμοὺς οἰκογενεια-
κοῦς. Λοιπὸν θὰ θελήσετε νὰ φέρετε εἰς
ἀπελπισίαν ἀνθρώπους καθὼς πρέπει;...
Ὁ ἀνεψιός μου δὲν εἶνε ἐνοχος. Εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ σὰς τὸ εἰπῶ;... Τί πρέπει νὰ
γίνῃ διὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος; Ἄν εἶναι
ζήτημα χρημάτων, συμβιβάζομεθα...

Ἄλλ' ὁ ἀστυνόμος ἐκπληκτος ἔνευσεν
ὅχι.

— Πρέπει ὁ κύριος Κλαϊρεφὸν νὰ με
ἀκολουθήσῃ, εἶπε μετὰ πραότητος, λυπη-
θεὶς ἀληθῶς τὰς ἀτυχεῖς γυναῖκας. Θὰ
ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς μου ὅσον τὸ δυ-
νατὸν ἡπιώτατα...

— Ἄ! κύριε, διὰ τὸν πατέρα μου σὰς
ἱκετεύω! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντωνία...
Ἔως ὅτου βεβαιωθῇ ἡ ἀθώότης τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου, νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ πατήρ
μου...

— Δεσποινίς, βλέπετε ὅτι εἰσῆλθον
μόνος... ἡ δημοσία δύναμις ἔμεινεν ἔξω
... Ἄς μου δώσῃ ὁ κύριος ἀδελφός σας
τὸν λόγον τοῦ ὅτι καὶ ἡ ἐξέλθωμεν οἱ
δύο μόνοι ἄνευ θαυροῦ καὶ σκανδάλου
τινός... Νομίζω ὅτι οὕτω φερόμενος σὰς
δεικνύω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τί ὀφείλει
ἡ οἰκογένειά μου εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.
Ἡ κόρη Κλαϊρεφὸν προσέκλινε λέ-
γουσα:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ ἐγὼ ἐγ-
γυῶμαι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πη-
γαίνω νὰ τον καλέσω... Μείνετε σεῖς ἐδῶ,
θείτσα... εἰμφορεῖτε νὰ του ὁμιλήσετε
ἀσφαλῶς πρὶν φύγῃ.

Ὁ Ῥοβέρτος, περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ, προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἵνα μὴ τον παρατηρήσῃ ὁ πατήρ, ὅστις ἐξηκολούθει ἐξηγῶν νέον πείραμα. Ὁ Ῥοβέρτος συναισθανόμενος ὅτι ἴσως τὸ ὕστατον ἤδη ἔβλεπε τὸν κήπον, ἐν ᾧ εἶχε διέλθῃ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καὶ τὴν νεότητά του, παρετῆρει τὴν οἰκίαν, τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη, τὸν οὐρανόν, ἅτινα οὐδέποτε ἄλλοτε τῷ ἐφάνησαν τοσοῦτον εὐμορφά. Ἐλυπεῖτο διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀπερισκεψίας του, κατεδίκαζε τὸν ἀδρανῆ βίον του, κατηρᾶτο τὰς θλίψεις, ὧν αὐτὸς ἐγένετο αἷτιος εἰς τὸν ἀτυχῆ πατέρα του. Τὰ πάντα ἐπεθύμει προθύμως νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ καθ' ἑαυτὸν κρίνων ὅτι ἡ σημερινὴ δυστυχία του ἦτο ἐπακολούθημα τῆς κακῆς διαγωγῆς του, ἀπεδέχετο αὐτὴν ὡς ἐξιλασμόν.

Τοῦτο διανοούμενος εἶδε μακρόθεν ἐρχομένην τὴν ἀδελφὴν του. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της, καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκείνη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, τὴν ἠρώτησεν ἀγωνίων :

— Ἐρχεσαι νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς ;
Ἐκείνη δὲ κάτω νεύουσα τὴν κεφαλὴν εἶπε περίλυπος :

— Κάποιός σε περιμένει εἰς τὴν αἰθουσαν.

— Θὰ ἦλθε φαίνεται νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, εἶπεν ὁ γηραιὸς μετὰ πραότητος. Πήγαινε, παιδί μου, νὰ μὴ σε περιμένουν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔφριξαν ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ταύτῃ ἀγνοίᾳ.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα του, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς πολιᾶς αὐτοῦ κόμης τὰ τρέμοντα χεῖλη του, ἔπειτα δὲ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἀσπασθῇ εἶπεν ἀποτόμως :

— Χαῖρε !

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἀπέμεινε δὲ ἡ Ἀντωνία μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ περιεπάτου, τὸ πρῶτον ἤδη σιωπῶντες ἀμρότεροι, ὡς ἐὰν εἰς τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς ἀτμόσφαιραν διεχύθη μυστηριωδῶς πῶς μόνον τι τῆς θλίψεως τῆς Ἀντωνίας, ἐπιφέρον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου αἰφνιδίον λύπην.

Ὁ Ῥοβέρτος μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἐξῆλθε τοῦ πύργου μετὰ τοῦ ἀστυνόμου. Ἠκολούθουν δ' αὐτοὺς πενήκοντα βήματα ἀπέχοντες δύο κλητῆρες πολιτικὰ ἐνδεδυμένοι. Οἱ χωροφύλακες εἶχον προαπέλθῃ. Καθ' ὁδὸν ὁ ἀστυνόμος ἐπὶ προσχήμετι συνδιαλέξεως ἀνέκρινεν ἐπιδεδίως τὸν αἰχμαλώτον του. Ὁ δὲ Ῥοβέρτος ἐξερεθισθεὶς καὶ ἄλλως τε οὐδὲν ἔχων νὰ ἀποκρύψῃ, ἐδιηγείτο τὰ πάντα, τὴν μακροχρόνιον πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν φιλίαν του, τὰ τῆς ἐσπέρας τοῦ χοροῦ, τὸν νυκτερινὸν περίπατον. Ἀκριβῶς δὲ ἦσαν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα ἀπεχωρίσθησαν :

— Ἰδοὺ, ἐδῶ ἀκριβῶς ἀπεχωρίσθημεν... Ἀφ' οὗ ἐκείνη ἀπεμακρύνθη, ἐστάθην ὀλίγον καὶ τὴν παρετῆρουν ἕως ὅτου ἔχῃθη

εἰς τὸ σκότος, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησα καὶ ἐγὼ τὸν δρόμον μου... Ἐὰν ἔμενα ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας θὰ ἔζη ἀκόμη ἡ δυστυχής.

Διεκόπη δὲ αἶφνης, διότι ἠκούσθη ἐρχόμενος ἐκ τοῦ λόφου θρήνος ὀξύς, λυπηρὸς, παρατεταμένος, ὡς θηρίου ἀγωνιῶντος. Ἐν τῷ λειμῶνι τὰ πρόβατα τοῦ Ῥούσου, ὡς πάντοτε ἔβοσκον τὴν σπανίαν χλόην, ἀλλ' ὁ ἀγροῖκος βοσκὸς δὲν ἐφαίνετο συνοδεύων κατὰ τὴν συνήθειάν του τοὺς διαβάτας διὰ τῶν μελωδικῶν κραυγῶν του καὶ τῶν τριγμῶν τῆς μάστιγός του. Ὁ Ῥοβέρτος παρετῆρησε μήπως τὸν ἀνακαλύψῃ. Νέος θρήνος ἠκούσθη θρηνώδης ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ, καὶ ὅπισθεν πέτρας τινὸς μεγάλῃς οἱ δύο ἀνεκάλυψαν τὸν βλάκα ἐξηπλωμένον ἐκτάδην ἐπίστομα κατὰ γῆς κρύπτοντα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, τυφλὸν καὶ κωρὸν πρὸς πᾶν ὅ τι δὲν συνεδέετο πρὸς τὴν θλίψιν του.

— Τὸν καίμενον !... εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος. Ἡ Τριανταφυλλία τὸν ἐλυπεῖτο, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἐπείραζον. Καὶ αὐτὸς τὴν ἐλάτρευε... Ἐχασεν ὁ δυστυχὴς τὴν μόνην χαρὰν τῆς ζωῆς του.

Ἀντιπαρελθόντες ἀπεμακρύνθησαν, ἀλλ' ὁ θρήνος τοῦ Ῥούσου παρηκολούθει αὐτοὺς ἕως οὗ ἐξηφάνισθη, ὅτε ἔκαμψαν πρὸς ἀριστερὰ κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωρίον ἔνθα κατῴκει ὁ Τρεχανέμης.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο εἶχον ἔλθῃ ἐκ τῆς πολίχνης Νεβίλλης νὰ ἰδῶσι διερχόμενον τὸν υἱὸν τοῦ μαρκησίου μετὰ δύο χωροφυλάκων· ἀλλὰ πάντες ἐψιθύριζον ἐξ ἀγανακτήσεως ἰδόντες αὐτὸν βαδίζοντα ἐλεύθερον, καὶ ἐξεδήλουν τὴν ἀγανάκτησιν των διὰ κραυγῶν καὶ χειρονομιῶν παραφόρων.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐξεπλάγη βλέπων τὴν ἐκδηλουμένην δυσμένειαν τῶν χωρικῶν, παρ' ὧν προσεδόκα μᾶλλον δειγμάτων συμπαθείας, διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας τῆς οἰκογενείας του.

— Ἀ ! εἶπε μειδιῶν μετὰ πικρίας, τὰ ἐξηγοῦνται τώρα !

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορυβώδους πλήθους παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου τοῦ Τρεχανέμη, δὴ ἐφύλαττον χωροφύλακες, παρετῆρησεν ἰστάμενον τὸν Καρθαγὰν συνδιαλεγόμενον πρὸς τὸν Μαθητὴν. Ὅπισθεν αὐτῶν σχεδὸν κεκρυμμένος ἴστατο ὁ Γεώργιος τρέμων ἐκ συγκινήσεως. Ὁ Ῥοβέρτος ἔχων προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δημάρχου, ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς ὀλίγον τι ὠχρός, ἀλλὰ εὐθαρσῆς καὶ εὐτολμός. Πρὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ ἐκείνου ὄχλου ὁ Ῥοβέρτος ἐφάνη μεγαλυνόμενος καὶ ἔξοχος.

Ἐν τῷ κηπαρίῳ ἴστατο ὁ ἀνακριτὴς ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς ἀγνώστου τινὸς διηγούμενου μετὰ ζωηρότητος, καὶ ὁ ἰατρός.

Ἡ θύρα τοῦ Τρεχανέμη ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ οἰκίσκου φωτιζόμενον δι' ἐνὸς μόνου παραθύρου, ὅπερ ἔφραττε ἀνέρουσα τριανταφυλλέα κεκοσμημένη ὑπὸ τριανταφύλλων λευκῶν, ὑ-

πεφαίνετο τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς νεκρικῆς λαμπάδος.

Ἐστέναζεν ὁ Ῥοβέρτος διανοούμενος ὅτι ἐκεῖ σιωπηλὴ καὶ ψυχρὰ ἡ δύσμοιρος Τριανταφυλλία ὑπνωττε τὸν ὕστατον αὐτῆς ὕπνον. Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῇ, αἰσθανόμενος οὐχὶ φόβον, ἀλλὰ θλίψιν μυχιατᾶν. Διότι τί εἶχε νὰ φοβηθῇ τὴν νεκράν; Μάλιστα, ἐὰν ὡς ἐκ θαύματος ἀνίστατο ἐκ τῆς νεκρικῆς αὐτῆς κλίνης, ὁ πρῶτος λόγος δὴ ἦθελε ἐκστομίση θὰ ἦτο ἡ ὑπὲρ τῆς ἀφώρτητος τοῦ Ῥοβέρτου μαρτυρία της.

Κίνησις ἐγένετο ἐν τῷ κηπαρίῳ. Ὁ ἀνακριτὴς μετὰ τοῦ γραμματέως ἔχοντος ὑπὸ μᾶλῃς φάκελον εὐμεγέθη, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Ὁ ἀστυνόμος ἐγγίσας ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοβέρτου εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀπλῶς :

— Πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν.

Ἐπειτα δὲ ταπεινώσας τὴν φωνὴν προσέθηκε :

— Θὰ ἔλθετε εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὴν νεκράν... Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δὲν ἀπετόλμησε νὰ τῷ εἴπῃ φανερά : Πρόσεχε, τὸν νοῦν σου εἰς τὰ βλέμματά σου, τὰ κινήσεις σου, τοὺς λόγους σου... Ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς φράσεως : «εἰς ἀντιπαράστασιν» προανήγγελλε τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον μήπως ἡ συγκίνησίς του ἐξελαμβάνετο ὡς προερχομένη ἐξ ἐνοχῆς.

— Ἐτοιμος εἰμαι, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, καὶ προηγηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ἐπὶ τῆς κλίνης φωτιζομένης ὑπὸ λαμπάδος, λευκὴ μετὰ ἰόχρων σημείων ἐπὶ τῶν κροτάφων, περιεστεμμένη διὰ τῆς χρυσεῆς αὐτῆς κόμης, μεθ' ἧς ἦσαν ἔτι συμπεφυρμένα ἄνθη ἐρείκης, ἡ Τριανταφυλλία κειμένη ἐκτάδην ἐφαίνετο ὑπνώτουςα. Παρ' αὐτῇ δὲ ἔκειτο τὸ περιώμιον δι' οὗ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν της ἐρχομένη εἰς τὸν χορὸν, καὶ τὸ μεταξίνον μακντήλιον, ὅπερ εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὴν ὁ Ῥοβέρτος διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸν γυμνὸν τράχηλόν της.

Ὁ Ῥοβέρτος συγκεκινημένος ἴστατο παρὰ τῇ εἰσόδῳ περιμένων. Ὁ δὲ Καρθαγὰν εἶχεν εἰσδύσῃ καὶ αὐτὸς τεταραγμένος καὶ ἀγωνίων πολὺ μᾶλλον τοῦ Ῥοβέρτου.

— Κύριε Κλαίρεφόν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετὰ φωνῆς στυγνῆς, πλησιάσατε... Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν κόρην ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἡρεμός.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσε πρὸς τὸν γραμματέα νὰ γράψῃ. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τινὰ ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον εἶπε :

— Δεῖξε τὰ ἴχνη τοῦ φόνου.

Ὁ ὑπάλληλος ἀπεκάλυψε τὸ στῆθος τῆς νεκρᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ τορνευτοῦ καὶ θελακτικοῦ λαιμοῦ ἐφάνη γραμμὴ ἰόχρους. Τότε ὁ ἀνακριτὴς εἶπε πρὸς τὸν παριστάμενον ἰατρόν :

— Σὰς παρακαλῶ, ἰατρέ, ἀνακοινώσατε τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐξετάσεώς σας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.